

henstille til de ærede Medlemmers Overveelse, om de ikke ville stemme for Lovforslagets Overgang til 3die Behandling.

M. Andersen: Derfor der i det foreliggende Lovforslag var Tale om at give Regler for Guds Ords Forholdelse i vor Folkekirke, eller Regler for, hvorledes Sacramenterne skulle forvælttes, saa vilde jeg give de Medlemmer Medhold, der have protesteret imod, at Rigsdagen skulde gaae ind paa at behandle eller beslutte sig til at vedtage Lovforslaget; men derom er der jo slet ikke Tale. Det foreliggende Lovforslag gaaer jo ud paa en næsten ubetydelig Sag, ud paa at afhjælpe en Trang, som man antager er tilstede paa et vist Sted i Landet. Jeg har vel hørt Tale om, at der ikke skulde være en saadan Trang tilstede, og jeg har selv tidligere været af den Mening, at Trangen ikke havde nogen virkelig Betydning, idet jeg antog, at den Præst, som Regjeringen havde beklædet for Sogneménigheden paa det paagældende Sted, havde de Egenstaber, som en saadan Menighed kunde ønske; men Folk, der kende Forholdene paa Stedet, have udtalt for mig, at de vare ganske særegne, og at man der hængte ved den entlebigede Præst med en saadan Kjærlighed, at man paa ingen Maade vilde stilles ved ham, hvad man har viist i Gjærningen ved at bygge en Kirke og at stybe Penge sammen til hans Underhold. Naar der aabenbarer sig en saa stor Trang, at Folk gjøre saadanne Opoffrelser, kan man dog virkelig ikke paastaae, at der ikke er nogen Trang tilstede. Hvad denne Trang iøvrigt angaaer, da maa jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at det ikke er med den aandelige Trang som med den timelige; den giver sig ikke saaledes tilkjennde som den udvortes; det indre Menneske bærer paa den i Stilhed, og Trangen kommer ikke tydeligt eller piensynligt frem, førend den er paa det Yderste; der kan derfor paa mange Steder gjerne være en Trang tilstede, uden at den derfor ved første Seilighed træder offentlig frem for Dagen. — Hvad det angaaer, at det ikke skulde være rigtigt af Rigsdagen at vedtage Lovforslaget paa Grund af, at Andre ikke først ere hørte, da skal jeg dertil bemærke, at det jo ikke er første Gang, at det, der ligger til

Grund for dette Lovforslag, foreligger til Behandling her i Rigsdagen; Lovforslagets Grundprincip er jo behandlet flere Gange i Rigsdagen, idetmindste da to Gange før, og Lovforslaget selv fremtræder nu i en saa indskrænket og moderat Skikkelse, som det vistnok ikke er fremkommet før, og ogsaa af den Grund synes jeg, at Billighed kunde tale for, at det fremmedes. At vente paa, at vi først skulle faae en Kirkeforsatning, gaaer vistnok ikke an, thi der er jo nu allerede henrundet ikke saa Nar, om jeg husker ret 17 eller 18 Nar, siden Grundloven blev givet, uden at hidtil nogen Cultusminister eller nogen Regjering har dristet sig til at tage denne Sag i sin Haand. Jeg hørte engang den ældste og mest sagkundige Cultusminister, vi have haft, Orsted, erklære, at han ikke forstod, hvorledes Kirkeforsatningen kunde ordnes; naar endog en saa høitbegavet og erfaren Jurist og religiøs Mand, som denne høit fortjente Mand vistnok var, har givet en saadan Erklæring, saa troer jeg rigtignok, at der deri ligger en stor Undskyldning for, at de senere Cultusministre ikke have taget denne Sag i deres Haand. — Det er ogsaa blevet sagt, at dette Lovforslag var saa ubetydeligt, var saa ringe i Omfang, at det kun var et Hanesjeb fremad i fristundet Retning. Det er ganske rigtigt, men vi skulle heller ikke tage store Skridt fremad; det er bedst at gaae besindigt og roligt fremad. Naar Tidens Trang for Dieblisset kan tilfredsstilles derved, saa mener jeg, at det er nok; vi skulle ikke sørge for den Dag imorgen; ligesom det, naar vi have det daglige Brød i timelig Henseende, er urimeligt at være bekymret, ligesaa mener jeg, at det er nok, naar Trangen kan tilfredsstilles paa de Steder, hvor den virkelig er tilstede. — At der skulde være nogen Fare ved at vedtage Lovforslaget, kan jeg paa ingen Maade forstaae; da de vedkommende entlebigede Præster ville blive undergivne den selsomme Lovgivning og det selsomme Tilsyn af Statens controlerende Myndigheder som de Præster, der ere i Embedet, kan jeg ikke indsee, hvorledes der skulde kunne være nogen Fare paafærde ved at vedtage Lovforslaget. At dette paa mange Steder vil berede vedkommende Sognepræst nogen Uleilighed og Dryderi, kan ikke nægtes.